

Regeringen ventede med at fremsætte Forslaget til en Gang i November Maaned, altsaa har den paa dette Spørgsmaal spildt godt og vel et halvt Aar. Nu forelægges Valglovsforslaget for Rigsdagen, og nu skal vi altsaa se, hvorvidt Flertallet i Folketinget og Flertallet i Landstinget kan blive enige om det. Alt dette forekommer mig at være et Vidnesbyrd om, at Regeringen med Villie har skubbet Valgene fra sig; var den interesseret i at faa Valg hurtigt, vilde den hurtigt være kommet med et Valglovsforslag og et Grundlovsforslag, saaledes at vi kunde faa Valg saa hurtigt som muligt. Regeringen har endnu det Middel til Trods for en for den ugunstig Folkeafstemning om Sønderjylland at bevare det nuværende Flertal her ved at spørre Vejen for Valgloven. Jeg formoder, at den ærede Ministers Svarbemærkning paa mit Spørgsmaal: om vi her skulde opleve den samme Spærringsproces som den, der ved Hjælp af Kongen gennemførtes ved Krisen i Anledning af Afviklingen af Loven af 7. August 1914, betød, at han vilde erkende, at de Radikale og Socialdemokraterne i nævnte Fald skulde ophøre med at regere. Men hvad saa, naar vi samtidig har et Flertal af Radikale og Socialdemokrater her i Tinget; kan man fra deres Side forvente en saadan Hensyntagen til en ny Regering, som vilde være nødvendig? Eller skulde man risikere nye Konfliktmuligheder i de store Spørgsmaal, som ligger for? Alle Spørgsmaal afhænger af, hvornaar vi kan faa Valgene. Vi maa have dem saa hurtigt som muligt, og dette afhænger af, hvor hurtigt vi kan faa en Valglov. Nu kan jeg godt sige til de Herrer, der benytter denne Stilling til at stikke Oppositionen det i Skoen, at de selv har forhalet denne Sag. Jeg vil gerne benytte denne korte Bemærkning til at sige, at foreløbig er det Regeringen, der har forhalet Valgloven, og Regeringspartierne har den samme Adgang til fortsat at forhale den, som de har haft oprindeligt.

Johannes Lou: Minister Stauning bebrejdede mig forleden Dag, at jeg i min Tale ikke havde været loyal, og selv om jeg indrømmer, at jeg har et Minimum af Tillid til den højtærede Minister som Minister, er jeg fuldstændig paa det rene med, at man altid bør være loyal. Den højtærede Minister bebrejdede mig, at jeg havde lyst efter en Arbejdsinvalidelov, til Trods for, at jeg af Ministeren havde faaet at vide, at der om faa Dage vilde blive forelagt et saadant Lovforslag, ja,

end yderligere havde faaet at vide, i hvilken Retning nævnte Lovforslag gik. Jeg skal hertil føje, at hvis Ministeren havde sluttet med det, vilde det ikke være loyalt af mig at spørge, som jeg spurgte; men Ministeren føjede til, at dette Lovforslag vilde blive fremmet umiddelbart efter, at et Statsraadmøde havde fundet Sted. Nu fandt Statsraadmødet Sted, og Lovforslaget kom ikke frem.

Jeg skal i denne Sammenhæng gøre opmærksom paa, at under hele denne Finanslovbehandling er Spørgsmaalet om Arbejdsinvaliderne og de kronisk syge blevet draget frem fra forskellig Side. Jeg har set, at baade Minister Stauning, Indenrigsministeren og Justitsministeren har beskæftiget sig med dette Forhold; men ud fra det gamle Ord om, at mange Kokke fordærver Maden, har jeg faaet mine Tvivl om, hvorledes det vil gaa med hele Lovgivningen paa dette Felt. Dertil kommer yderligere, at den Gang Sygekasselovgivningen var til Behandling, saa sent som den 25. April 1919, erklærede Minister Stauning (Folketingstidenden Sp. 4992), at man i en meget nær Fremtid vilde faa Lejlighed til at komme ind paa Invalidespørgsmaalet. Det var altsaa den 25. April; nu skriver vi November.

Der har været Løfter paa Løfter; men jeg havde dog været beroliget, hvis der ikke yderligere var kommet det til, at efter min Samtale med Ministeren har den radikale Presse omtalt, at Landstingsmand Steincke havde udarbejdet et Forsørgelseslovgivningsforslag, hvilket ogsaa de forskellige Ministre har nævnt. Nu ved man vel, at Hr. Steincke selv betragter dette Forslag som en utilgivelig og naragtig Anmasselse af ham, og denne Selverkendelse er kun smuk; men der er yderligere det at bemærke, at Hr. Steincke og Minister Stauning med Hensyn til hele Forsørgelseslovgivningen staar med absolut modstridende Betragtninger, idet Hr. Steincke offentligt og meget skarpt har bebrejdet Ministeren, at han har forladt det demokratiske Krav om Retsprincipets Gennemførelse og har talt til Gunst for Skønsprincippet, som Ministeren nu ingen Frygt havde for, efter at den privilegerede Valgret til Kommunen er blevet afskaffet. De Herrer vil se, at der heraf kan rejse sig en hel Del Frygt for, at dette Spørgsmaal atter skal syltes og atter skal sløres. Naar man saa endelig kommer til den sidste Betragtning, at hele Spørgsmaalet om Arbejdsinvalidelovgivningen vil have den allerstørste Betydning